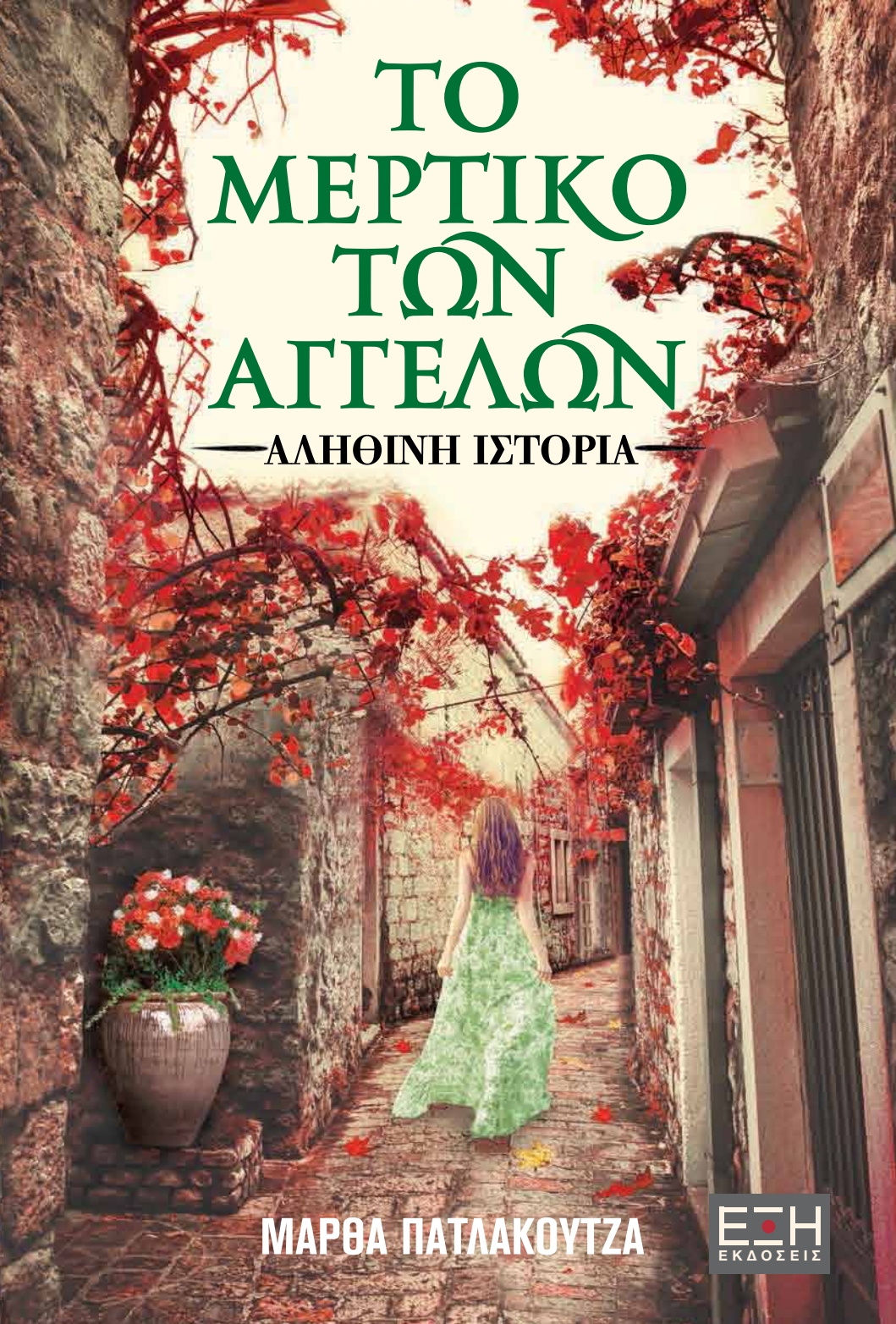

ΤΟ ΜΕΡΤΙΚΟ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΜΑΡΘΑ ΠΑΤΛΑΚΟΥΤΖΑ
ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Το μερτικό των αγγέλων
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάρθα Πατλάκουτζα
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Μάρθα Πατλάκουτζα
Copyright © 2017 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-09-7

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

ΜΑΡΘΑ ΠΑΤΛΑΚΟΥΤΖΑ

ΤΟ ΜΕΡΤΙΚΟ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Εκδόσεις Έξη

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

με αγάπη ζωής
στον άντρα μου Νικήτα

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Λίγα λόγια από τη συγγραφέα…

Όταν αποφάσισα να γράψω την ιστορία του Κωσταντή, ήξερα ότι έπρεπε να σμίξω την αλήθεια με το ψέμα, για να μην αφήσω πρόσωπα αγαπημένα να πληγωθούν και πάλι. Μ' αυτόν τον τρόπο θέλησα να προστατέψω τους ήρωές μου, τους ανθρώπους που μου στάθηκαν στη ζωή και με οδήγησαν στο δικό μου ταξίδι. Όμως, ακόμα κι αν δεν ήταν αυτό το όνομά του, όσα ψέλλισαν τα χείλη του ήταν αληθινά. Λόγια αντρίκια, ντόμπρα, με ψυχή. Ο Κωσταντής δεν προσπέρασε το χρόνο, απλά έζησε μέσα στις στιγμές με τον δικό του τρόπο, ψάχνοντας να βρει τον εαυτό του και προσπαθώντας να πολεμήσει τον εγωισμό που του κατέτρωγε τα σωθικά. Εγωισμός… ο μεγαλύτερος εχθρός του ανθρώπου σε κάθε εποχή, σε κάθε συγκυρία. Μπορεί η ιστορία του να μοιάζει λες και βγήκε από τα παραμύθια, αλλά κάποιες φορές η ζωή μοιάζει πράγματι ψεύτικη και η μόνη της αλήθεια είναι τα όνειρά μας. Και ο Κωσταντής δεν δίστασε ούτε για μια στιγμή να τα κυνηγήσει διεκδικώντας το δικό του μερτικό. Δεν θέλησα ποτέ μου να τον κρίνω. Μόνο τον αγάπησα πολύ. Εύχομαι ολόψυχα να αγγίξει και τις δικές σας καρδιές.

Μάρθα Πατλάκουτζα

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

17 Αυγούστου 1936

«Τι θες από μένα; Το κέρατό μου εδώ μέσα!!!» ούρλιαξε ο άντρας και βάρεσε με δύναμη τη γροθιά του στο τραπέζι. Έσμιξε βαρύθυμος τα φρύδια. Η ματιά του έτρεξε στ' ασβεστωμένα ντουβάρια. Κατέληξε στην περήφανη κορμοστασιά της γυναίκας του, της Ευρυδίκης. Πρωτόγονο μένος τράνταξε τα σωθικά του. Πόσο λαχταρούσε να τσακίσει τη ραχοκοκαλιά της, να της ορμήξει και να ξεσκίσει τις σάρκες της.

«Διαόλου κάλτσα… Γύναιο!» συνέχισε και ξεφύσησε σαν λασκαρισμένη ατμομηχανή. Τα σφιγμένα του ακροδάχτυλα άσπρισαν. Δεν ήξερε τι ήταν αυτό που τον είχε εκνευρίσει πιο πολύ. Τα λόγια της που έσταζαν φαρμάκι ή η παγερή σιωπή της; Αμ εκείνο το βλέμμα της… «Πανάγαθε, γιατί τους δώρισες μάτια; Στον διάβα τους σκορπούν τον παράδεισο, μα και την κόλαση».

Νωρίτερα, γλυκό απομεσήμερο ήταν όταν ο Νικολής Θαλασσινός διάβηκε το κατώφλι του σπιτιού του ανέμελος, με τον αλμυρό ιδρώτα να κολλά στα σκονισμένα του ρούχα. Πάνω στο καρό υφαντό τραπεζομάντιλο περίμενε το πιάτο με τα αγαπημένα του πολίτικα σουτζουκάκια. Πλύθηκε βιαστικά και, με τα σάλια να τρέχουν από τα λιγωμένα χείλη του, όρμησε στο λαχταριστό φαΐ.

Η γυναίκα του σαν αερικό είχε κάνει την εμφάνισή της. Στάθηκε όρθια πλάι στο τραπέζι της πετρόχτιστης

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

κουζίνας. Πετάρισε θυμωμένα τις βλεφαρίδες της και με ξινισμένο ύφος γέμισε το ποτήρι του με νέκταρ. Το ευωδιαστό κρασί κύλησε σαν αίμα.

Πισωπάτησε ικανοποιημένη. Έδεσε τα χέρια της στην ξεπλυμένη ποδιά της και περίμενε. Στην τουρλωμένη κοιλιά της ένας επίμονος κυματισμός τράβηξε την προσοχή του άντρα. Ο γιος του. Χαμογέλασε ικανοποιημένος. Έπιασε το πιρούνι, όμως η πρώτη μπουκιά δεν ήταν γραπτό να κατέβει, καθώς ένιωσε τη λαίλαπα των ματιών της να του κατακαίει μουστάκια και τζιέρια. Η όρεξη τον εγκατέλειψε και τα σουτζουκάκια παρέμειναν αχνιστά κι ανέγγιχτα πάνω στο τραπέζι. Βαριά σιωπή τούς έζωσε και μόνο ένα φλύαρο τριζόνι συνέχισε την πάρλα του…

Ο Νικολής είχε παντρευτεί τη γυναίκα του από έναν έρωτα πεισματάρη. Και μέχρι να φτάσει στα σκαλοπάτια της εκκλησιάς, περίπου στα τριάντα του, είχε πιστέψει πως θα μπορούσε να ζήσει αυτός με τη μοναξιά του. Μα ο φτερωτός θεός είχε άλλη γνώμη. Τα βέλη του τον πέτυχαν κατάστηθα.

Φλόγα ονειρευόμουν ο έρμος. Πυρκαγιά με κατέκαψε! συλλογίστηκε.

Ήξερε πως όταν την είχε ζητήσει από τον πατέρα της, η Ευρυδίκη δεν τον ήθελε για άντρα της. Μα η τρελαμένη καρδιά του ήλπιζε από τότε πως παντρεμένοι θα κατάφερνε να της αλλάξει γνώμη. Καλύτερα να γύρευε τον ουρανό φορτωμένο με όλα τ' άστρα. *Όταν το θηλυκό δε θέλει κάτι, ούτε ο διάολος δεν μπορεί να του αλλάξει γνώμη.*

Ααχ… αυτά τα θηλυκά! Υπήρχαν για να τον τυρανν άνε. Μα ήρθαν και χειρότερα… Το σπίτι του γέμισε με κοριτσούδια. Όπου κι αν γυρνούσε, ένα ζευγάρι αθώα

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

μάτια τον περίμεναν να του ρίξουν με νάζι τα βέλη τους.

Γυναίκες, σου λέει ο άλλος. Το έκοψε ο Πανάγαθος το πλευρό και τις έπλασε. Τη σοφία για να τις καταλάβει, γιατί την παρέλειψε; Ό,τι δεν καταλάβαινε ο Νικολής, το έτρεμε. Από τα δεκάξι του είχε υποταγεί στις ορμές του και είχε παραδοθεί στην έλξη που ασκούσαν πάνω του οι γυναίκες, μα όσο περνούσαν τα χρόνια, είχε τιθασεύσει τη σάρκα του. Νόμιζε πως τις είχε νικήσει. Τις άλλες μπορεί. Αλλά την Ευρυδίκη ποτέ!

Έξυπνη και καπάτσα είχε αποδειχτεί η γυναίκα του. Ήταν η κολόνα που κρατούσε όρθιο το σπιτικό τους. Μάταια προσπαθούσε να τη φτάσει. Κάθε μέρα τούτη η αδυναμία του τον θύμωνε ακόμα πιο πολύ. Η Ευρυδίκη γνώριζε την αξία της και από το βλέμμα της ξεπετιούνταν φλόγες που τον έκαιγαν. Φλόγες που υποτιμούσαν τον ανδρισμό του. Αν δεν ήταν γκαστρωμένη, θα της έκοβε το ψηλομύτικο υφάκι της με έναν φούσκο. Μα μπρος στην τουρλωμένη της κοιλιά, έκανε την καρέκλα του πίσω.

«Γυναικόπαιδα και ευθύνες έβανα στο σβέρκο μου ο σερσερής!» μουρμούρισε μέσα από τα πυκνά μουστάκια του. «Καλά να πάθω! Από το καπίστρι σα γαϊδούρι με τραβάει η αφεντιά της!»

Δεν άντεχε ούτε ένα λεπτό ακόμα εκεί μέσα και προτίμησε να πάρει των ομματιών του. Άρπαξε το ψάθινο καπέλο του, πέρασε τις τιράντες του παντελονιού του στους ώμους κι όρμησε προς το κατώφλι. Στο μυαλό του το καπηλειό έμοιαζε με ασφαλές λιμανάκι μες στην καταιγίδα. Για να πνίξει τον θυμό του είχε ανάγκη το κρασί. Τα ντέρτια καίνε τα σωθικά, μα και παγώνουν την ψυχή.

Οι σκουριασμένοι μεντεσέδες γκρίνιαξαν.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

«Αλάδωτους τους άφηκε πάλι ο προκομμένος μου!» γρύλισε μέσα από τα σφιγμένα χείλη της η κυρά του σπιτιού.

Ο Νικολής βρόντηξε την πόρτα πίσω του. Στα μάτια του είχε ανάψει πυρκαγιά τρανή και οι φλέβες στους κροτάφους σφυροκοπούσαν ανελέητα. Κατέβηκε νευριασμένος δυο-δυο τα σκαλοπάτια. Φουρτουνιασμένα τα βήματά του χύθηκαν στον έρημο δρόμο. Η ζέστη καψάλισε τα μουστάκια του. Κρύος ιδρώτας έτρεξε στο τρεμάμενο κορμί του. Ντάλα ο ήλιος, μα λίγο τον ένοιαξε, καθώς με φούρια υπάκουγε στην επιθυμία του να ξεφύγει από το κολαστήριό του. Αλλά από το μαρτύριο της ερωτευμένης καρδιάς, δεν μπορούσε να γλιτώσει.

Στην κουζίνα, η Ευρυδίκη σαν άκουσε τα βήματά του να απομακρύνονται, ανάσανε βαθιά λευτερωμένη από τον φόβο που την έπνιγε και κάρφωσε το βλέμμα της στο λουστραρισμένο ξύλο της πόρτας. Μια λουρίδα φωτός έφεγγε από το μισάνοιχτο παντζούρι κι ένα δάκρυ αργοκύλησε στο χλωμό της μάγουλο.

«Αυτή λοιπόν είναι η αγάπη που θα μου έδινε. Όλο νεύρα και ξύλο. Μα όσο και να μην τον θέλω τον τρισκατάρατο αρναούτη, ο σπόρος του καταφέρνει πάντα να ριζώνει μέσα μου!» μονολόγησε πικρά.

Την πρώτη φορά που είχε συλλάβει καρπό, στα στεγνά χείλη της μητέρας της σχηματίστηκαν λόγια παρηγοριάς: «Της καλομάνας το παιδί, το πρώτο να 'ναι κορίτσι!»

Και πράγματι είχε κάνει κόρη. Η μαμή είχε κόψει τον λώρο και ακούμπησε το βρεφούδι στα πρησμένα της στήθη. Κείνο έβγαλε μια κραυγούλα παραπονεμένη και αποκοιμήθηκε σαν αγγελούδι.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

«Γιαβράκι μου», της ψιθύρισε και τα σπλάχνα της έβγαλαν το πιο γλυκό τραγούδι, αυτό της μάνας.

Η ευτυχία της δε βάστηξε πολύ, γιατί ο άντρας της ούτε που βλεφάρισε στην εικόνα τής πρωτότοκης θυγατέρας του. Με όψη βαριά πήρε τα στρωσίδια του και μέχρι τον σαραντισμό της εγκαταστάθηκε στη σάλα, που έμελλε να γίνει το δώμα του για πολύ καιρό, αφού την πρώτη γκαστριά ακολούθησαν άλλες τρεις. Το κρεβάτι τους επισκεπτόταν μόνο όταν ένιωθε αφόρητο το ξέσπασμα του πόθου του.

Πανέμορφα σαν αγγελούδια ήταν τα κοριτσούδια τους, μα ο Θαλασσινός παρέμενε πετρωμένος κι άλαλος, βρίζοντας την τύχη και τον σπόρο του. Η Ευρυδίκη στα δάχτυλα του χεριού της μέτρησε τα χρόνια που είχε περάσει στεφανωμένη. Πέντε ολάκερα χρόνια. Μια παλάμη βίος. Τα μωρούλια της είχαν πια ξεπεταχτεί. Θώπευσε τα κεφαλάκια τους κι έπειτα το βλέμμα της κατηφόρισε στην τουρλωτή κοιλιά της. Στα είκοσί της δεν είχε νιώσει τι πάει να πει ζωή. Κοίταξε τα δάχτυλά της. Πρησμένα και μελανά. Άγγιξε πάνω από το νάιλον κομπινεζόν της το τσιτωμένο δέρμα και χάιδεψε το αγέννητο μωρό της. Πλησίαζαν οι μέρες που θα έφερνε στον κόσμο ακόμα μια ζωή…

Τα παιδιά, λένε, είναι ο πλούτος των φτωχών. Μα όταν είχε μάθει πως για τέταρτη φορά είχε μείνει έγκυος, μεγάλος πανικός την κυρίευσε. Θέλησε να το διώξει. Τσίριξε, φώναξε τ' ουρανού, χτύπησε με γροθιές την κοιλιά της. Μα εκείνο ριζωμένο καλά, δεν ήθελε ν' αφήσει τη μάνα του.

Σαν ένιωσε η Ευρυδίκη το πρώτο σκίρτημα του μωρού, ντράπηκε και μετάνιωσε για τη στάση της. Στην εκ-

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

κλησιά της Οσίας Παρασκευής γύρεψε τον ιερέα. Μετανιωμένη του εξομολογήθηκε τα πάντα. Εκείνος την άκουσε σιωπηλός. Είδε την απόγνωση στο βλέμμα της. Η χαρά ενός ακόμα μωρού δεν ήταν ικανή να χαϊδέψει την ψυχή της.

«Ζήτα τη συγχώρεση, κόρη μου, και ο Θεός θα σε λυπηθεί!»

«Να με λυπηθεί, παπά μου. Να με λυπηθεί και να με γλιτώσει από τον σάτυρο!»

«Αμαρτία παίρνεις. Μη βάζεις τέτοιο λογισμό στο μυαλό σου, Ευρυδίκη», είπε ο παπάς και ύψωσε παρακλητικά τον τόνο της φωνής του.

Η όψη της Ευρυδίκης σκλήρυνε. Ο σεβάσμιος πατέρας είχε τα δίκια του. Μα πώς να διώξει τον θυμό από μέσα της; Το άδικο της ζωής την έπνιγε με μια θηλιά, της έσφιγγε αργά και βασανιστικά το λαρύγγι. Ο χρόνος δεν υπήρχε για εκείνην. Και ξαφνικά, μια κρυάδα μάγκωσε την καρδιά της. Χαμήλωσε το βλέμμα.

«Κόρη μου, τα παιδιά είναι ευλογία σταλμένη από τον Μεγαλοδύναμο. Θα δεις. Έχει ο Θεός για όλους».

Η κόρη φίλησε ευλαβικά το χέρι του κι έφυγε από την εκκλησιά μπερδεμένη. Ο θυμός συνέχισε να σιγοβράζει στο καζάνι της ψυχής της. *Να μπορούσα να εξαφανιστώ! Να γίνω τόσο μικρή, όσο ένας κόκκος άμμου και να χωθώ στο άπειρο…*

Η ζωή που κουβαλούσε μέσα της άκουσε τη σκέψη της. Το ένιωσε να σκιρτάει και να την κλοτσά με παράπονο. Δάκρυα κύλησαν καυτά από τις βαθουλωτές κόγχες των ματιών της. Ποτέ της δεν είχε καταλάβει γιατί ο πατέρας την πάντρεψε με τον Θαλασσινό. Από τότε είχε κακιώσει με τους γονείς της. Σφάλισε με πείσμα τα βλέφαρά της.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Μόνο για την πεθερά της δεν είχε να πει κουβέντα. Της είχε σταθεί καλύτερα κι από μάνα. Η κυρα-Καλλιόπη πάντα βύθιζε το βλέμμα της στα θλιμμένα μάτια της νύφης της, τέντωνε το σαγόνι της και προσπαθούσε να ψυχανεμιστεί τις δουλειές που σκάρωνε κάθε φορά ο γιος της. Τα παιδιά της δε ζούσαν ευτυχισμένα. Το διαισθανόταν και την έπνιγε το παράπονο, γιατί να μην μπορούν δυο ψυχές να σμίξουν σε μία, όπως τα κορμιά; Τι είχαν να χωρίσουν;

Επειδή η πέρδικα δε σμίγει με αϊτό, της αποκρινόταν μια φωνούλα και η μεγάλη γυναίκα την απόδιωχνε με το πατσαβούρι της σαν μια ενοχλητική μύγα. Ήθελε το καλό του παιδιού της η κυρα-Καλλιόπη και πριν τον γάμο του με την Ευρυδίκη, είχε βαλθεί να πρήζει τα συκώτια στον Νικολή, μέχρι να πετύχει το δικό της.

«Βάι, βάι… Παντρέψου μπρε να νοικοκυρευτείς, να δω και κάνα εγγόνι πριν κλείσω τα ματάκια μου! Μπουνταλάς και μαγκούφης θε να καταλήξεις; Κουφάρι αδειανό;» έλεγε τα δικά της. Ξανά και ξανά. Σταματημό δεν είχε.

«Νοικοκύρης είμαι, μάνα», ανταπαντούσε ο άντρας. Έτριζε τα δόντια του κι ακολουθούσε τη δύσβατη ανηφοριά της υπομονής. Αντιπαθούσε τις αντιπαραθέσεις με τη μητέρα του, μα ένιωθε και το δίκιο να τον πνίγει και συμπλήρωνε σταθερά:

«Τα ξεμυαλίσματα είναι για τους ελαφριούς. Τι το θέλω εγώ το θηλυκό μες στα πόδια μου; Εσύ με φροντίζεις, με αγαπάς και καμία δεν μπορεί να σε φτάσει στην πάστρα και στη νοικοκυροσύνη!»

«Βάι βάι, γιόκα μου! Δεν είναι έτσι τα πράματα. Ο άντρας έχει κι άλλες ανάγκες πέρα από ένα πιάτο φαγητό

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

και καθαρά ρούχα! Στο πλευρό σου πρέπει να έχεις ένα θηλυκό που να γνωρίζεις από πού κρατά η σκούφια της. Με τις χήρες και μόνο, προκοπή δε βγαίνει…» είχε επιμείνει μελιστάλαχτα η μάνα του και ίσιωσε τους ώμους της στη σανιδένια καρέκλα της.

«Στο κεφάλι μου, ωρέ, να βάλω εγώ γυναικείο μπελά; Είμαι εγώ για τέτοια; Και ποια θα με πάρει εμένα;» είπε ο Νικολής και ασθμαίνοντας έσφιξε το ποτήρι με το κρασί στην τρανή του παλάμη και μονοκοπανιά το άδειασε στο φλεγόμενο λαρύγγι του. «Ουφ μπρε μάνα, με κούρντισες για τα καλά. Ούτε μια μπούκα σωστή δεν μπορώ να βάνω στο στόμα με την γκρίνια σου…» παραμίλησε με όψη πεισματάρικου μουλαριού.

Το ίδιο σκηνικό είχε ξαναπαιχτεί, όχι σε κάποιο φτηνιάρικο παλκοσένικο, μα στο σπιτικό της κυρα-Καλλιόπης, κείνο το απόγευμα που η ζωή του Νικολή σταυρώθηκε με της Ευρυδίκης.

Χορτασμένος από τη μουρμούρα της μάνας του είχε σηκωθεί απότομα. Αρπάζοντας την τραγιάσκα του, έριξε με βιάση το σακάκι στους ώμους και φουρκισμένος άφησε τα βήματά του να συρθούν ως το λασπωμένο σοκάκι. Κατηφόρισε προς την πλατεία του χωριού και όλο παραμίλαγε από την τσαντίλα του. «Μπρε μυστήρια όντα που είναι τα θηλυκά. Εκεί που θαρρείς πως τα ξεύρεις όλα, με μια ματιά, μ' ένα νάζι τους, φέρνουν τα πάντα τούμπα!» Κλοτσούσε πέτρες και λασπόνερα, έτοιμος να κλοτσήσει την ίδια του τη μοίρα. Μες στη θολούρα του μυαλού του δεν πρόσεξε το ψηλόλιγνο κορίτσι με το ζωγραφιστό σταμνί στον ώμο, που ερχόταν καμαρωτό από το πλάι του μαχαλά.

Και οι δρόμοι τους σταύρωσαν για πάντα.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Η καστανόξανθη κοτσίδα της κοπελούδας κάλπασε στο μούτρο του Νικολή και τα ποδάρια τους μπλέχτηκαν. Το κιούπι ανασάλεψε επικίνδυνα στην αγκάλη της. Το νερό βρήκε ευκαιρία και αναπήδησε χαρωπό, μα σε λίγο ο δυνατός γδούπος της στάμνας που έσπαγε καταγής έκανε τον Νικολή να χοροπηδήσει σαν αναστενάρης. Η κόρη τσίριξε αλαφιασμένη και ο Νικολής σαν μουσκεμένος κεραμιδόγατος γούρλωσε τα μάτια του. Γεμάτος απέχθεια, αδύναμος ν' αρθρώσει λέξη στάθηκε εμπρός της.

«Μπρε χριστιανέ μου, στραβός είσαι;» τον ρώτησε τελικά η κόρη με αγανάκτηση.

«Μωρή γλωσσού, κόντεψες να με αφήκεις στον τόπο και ζητάς και τα ρέστα; Ένα μπερντάκι ξύλο θέλει η γούνα σου και να ιδείς τι θα λέγεις μετά! Αμ θηλυκό και καλό πού να το εβρείς!! Πάντα το λέγω και πάντα σε γινατσούδες πάω και πέφτω, ανάθεμά με…» γκάριξε με στόμφο. Ύψωσε το βλέμμα του κι έψαξε για το πρόσωπό της.

Τι το 'θελε; Μεγάλο μπελά βρήκε με τα μάτια που πλάγιαζαν αγγελικά κάτω από ένα ζευγάρι καλογραμμένα φρύδια. Ξέχασε με μιας τα νεύρα και κόρδωσε το κορμί του σαν παγόνι έτοιμο να ζευγαρώσει. *Μα τι χρώμα έχουν τα διαβολεμένα; Θαρρείς πως έχουν το σκούρο του ουρανού πριν νυχτώσει… Μπα, με βιολέτες του αγρού μοιάζουν…* μάλωσε τον εαυτό του, καθώς δεν μπορούσε ν' αποφασίσει.

Η γλώσσα του μπλέχτηκε σαν περίτεχνη βενετσιάνικη δαντέλα. Σκόρπισαν τα λόγια του. Ξάφνου οι απειλές και τα σχέδια εκδίκησης έμοιασαν μ' ένα κακόγουστο αστείο. Το αίμα κατρακύλησε από το κεφάλι στις φλέβες του και η ανάσα του βγήκε βαριά.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Σε μια γωνιά κρυμμένοι, ο χρόνος κι ο έρωτας χαμογέλασαν με ικανοποίηση.

Το κορίτσι βλέποντας την κεραυνοβοληένη έκφραση στο πρόσωπο του άντρα ένιωσε ιδιαίτερα κολακευμένο. *Συμπαθητικός ο μπάρμπας, αλλά ανάποδος ένα πράμα… και κομματάκι μουσκάρι. Εμ μου 'σπασε το καλό μου το σταμνί, εμ ζητά και τα ρέστα… Και το βαθύ σημάδι στο δεξί του μάγουλο; Θεέ μου, φύλαγε πώς το άρπαξε στη μούρη του…*

Το βλέμμα της τον έκαψε. Πόνεσε η ουλή στο πρόσωπό του, όπως τότε που η τούρκικη χατζάρα τού είχε σκίσει τη σάρκα. Με την παλάμη του ο Νικολής προσπάθησε να κρύψει τον πόνο της ασχήμιας του. Μα τα χοντροκομμένα χαρακτηριστικά του προσώπου του δεν μπορούσαν να φυλάξουν από το φως του ήλιου την αλήθεια της αποκρουστικής του όψης.

Το κορίτσι φορτωμένο νιάτα και ανεμελιά φόρεσε στα χείλη ένα χαμόγελο που έσταζε ανθόμελο και με ύφος αγγελικό του έριξε την τελευταία σαϊτιά της. «Άμε στο καλό και την άλλη φορά να προσέχεις τα τσουγκρίσματα! Δε σου κάνουν καλό».

Η κοπελούδα ανασήκωσε με τα ακροδάχτυλα το φόρεμά της μέχρι τον αστράγαλο και πήδηξε πάνω από τα σπασμένα κομμάτια. Με βηματισμό γαζέλας τον άφησε στα κρύα του λουτρού, βρεγμένο και ερωτοχτυπημένο. Η θέα της γυμνής γάμπας κεραυνοβόλησε τον Νικολή, που σαν να ξύπνησε από βαρύ λήθαργο, τέντωσε τον κοντόχοντρο λαιμό του και τη ρώτησε δυνατά: «Πώς σε λένε, μπρε ξωτικό;»

«Ευρυδίκηηη!!» αποκρίθηκε η κόρη τού μοσχομυριστού θυμαρίσιου αγέρα και αυτός το ψιθύρισε στ' αυτιά

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

του. Η καρδιά του λαβώθηκε από έρωτα. Το ένιωσε πως αυτή ήταν η μία, η γυναίκα της ζωής του.

«Ευ-ρυ-δί-κη!» ψέλλισαν το βράδυ τα χείλη του στη μάνα του. Η Καλλιόπη γούρλωσε τα μάτια. Ξεροκατάπιε και κοίταξε να ανακτήσει την ψυχραιμία της. Είδε το εγκεφαλικό να έρχεται κατά πάνω της σαν σφαίρα. Θα έκανε νύφη την κόρη του κυρ-Γιώργη Καλαφάτη. Φούντωσε το μούτρο της. *Τι δίκη είναι αυτή που έσκασε στο κούτελό μου, Πανάγαθε. Μια καταδίκη λες να έρθει; Αχ πασάκα μου, ψηλά σήκωσες το βλέμμα σου!*

Ας ήταν. Να τον έβλεπε τακτοποιημένο κατά πώς ήθελε. Αυτό γύρευε και θα έκανε τα πάντα για να το πετύχει, κατέληξε η κυρα-Καλλιόπη. Οπλίστηκε με κουράγιο και ανέθεσε στη στράτα των λογισμών να βρει τη λύση. Στον νου έφερε την παιδική της φίλη, την κόνα Αλεξάνδρα, που είχε στόμα φωτιά και ήταν καταφερτζού από γεννησιμιού της. Καλή και άγια, μα είχε ένα κουσούρι. Πετούσε και τη σκούφια της, όταν ήτανε να χώσει τη γαμψή της μύτη στη ζωή των άλλων. Τότε καμία κλειδαρότρυπα δεν της έστεκε εμπόδιο.

Χωρίς να χάσει χρόνο η κυρα-Καλλιόπη τη φώναξε στο κονάκι της και της έδωσε οδηγίες, σβέλτες και κοφτές.

«Προίκα δε θα ζητήσεις. Με το βρακί της θα την πάρουμε. Ο Νικολής ύψωσε τη ματιά του πιο πάνου από την καταγωγή μας. Δεν το βάζουμε κάτω. Έχουμε κι εμείς την αξία μας και θα το δείξουμε, να του το πεις του συμπέθερου».

Η κόνα Αλεξάνδρα κόρδωσε το ευτραφές κορμί της. Οι βαθιές χαραματιές γύρω από τα μάτια και τα χείλη γλύκαναν. Τα μάτια της έλαμψαν από χαρά και έσφιξε τα χέρια της Καλλιόπης.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

«Μη σε ανησυχεί. Θα τον παντρέψουμε τον γιόκα σου», της είπε για να την καθησυχάσει. «Όμορφη είναι η νυφάδα που διάλεξε, μα και το παλικάρι μας σκέτο τεφαρίκι», στραβοχαμογέλασε η προξενήτρα και πήρε να καταστρώνει σχέδιο στρατηγικό.

Να μη με λένε Αλέκα, θα σου τον εφέρω τούμπα, συλλογίστηκε και το στρουμπουλό κορμί της τρεμούλιασε από την ηδονή τής καινούριας πρόκλησης. Άνοιξε διάπλατα όλα τα ντουλάπια του μυαλού της για να βρει το κλειδί με το οποίο θα ξεκλείδωνε την κερκόπορτα του συμπέθερου. Ξάφνου άστραψε το βλέμμα της. Το βρήκε και το γράπωσε σφιχτά.

Το επόμενο απόγευμα, η Αλεξάνδρα φορώντας τη λουλουδάτη μαντίλα της και την πλουμιστή φορεσιά της χτύπησε τη θύρα του κυρ-Γιώργη και κλείστηκε μαζί του στην καλή τη σάλα. Το στήθος ανεβοκατέβαινε σταθερά καθώς χαιρέτησε κοφτά:

«Καλησπέρα, κυρ-Γιώργη, φέρνω μεγάααλο τυχερό!»

Ο μέλλοντας συμπέθερος δεν ήταν πρόσφυγας σαν και δαύτους. Ήταν από ντόπια και καλοβαλμένη οικογένεια των προαστίων της πόλης. Στα νιάτα του είχε τη φήμη του ασίκη. Λεβεντοάντρας όσο να πεις, δεν είχε αφήσει θηλυκό για θηλυκό.

Ο άντρας, αν και δεν περίμενε την κυρα-Αλεξάνδρα, την καλοδέχτηκε με χαμόγελο. Έστριψε τις μυτερές μουστάκες του και έκανε χώρο για να περάσει πρώτη στη σάλα.

Η γυναίκα του Γιώργη δεν κατέβηκε από το υπνοδωμάτιο. Από τότε που γεννήθηκε η Ευρυδίκη, την ταλαιπωρούσαν μόνιμοι ίλιγγοι. Τα είχε βάλει με το φως του ήλιου. Όλη τη μέρα φυλούσε τα παντζούρια της κλειστά.

Έτσι, μόνοι ο Γιώργης και η Αλεξάνδρα κλείστηκαν

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

στο ημίφως και οι κουβέντες τους ψιθυριστές χόρεψαν το βαλς του αύριο στην ψηλοτάβανη κάμαρα. Η Ευρυδίκη με υγρά μάτια και ανήσυχη καρδιά ακούμπησε το αυτί της στη χαραμάδα της πόρτας. Η επίσκεψη της ξένης δεν της καλάρεσε και η δαιμονισμένη γυναικεία διαίσθησή της είχε στήσει ένα εφιαλτικό πανηγύρι. Η προξενήτρα το έφερε από εδώ, το κλωθογύρισε από εκεί και τελικά κατέληξε στον στόχο της.

«Ο Θαλασσινός την εθέλει για γυναίκα του!»

«Αχ τι να κάνω, κυρία Αλεξάνδρα. Δεν μπορώ να πω εύκολα το ναι. Δεσμεύομαι κατά κάποιον τρόπο απέναντι στην αρχόντισσα. Παλιές ιστορίες… Τι να σου εξηγώ και τι να τα σκαλίζουμε… Ένα ξέρω. Πως είναι ικανή για όλα», της αποκρίθηκε ο Γιώργης χωρίς να μπορεί να κρύψει τον πανικό από τη φωνή του.

Η Αλεξάνδρα έντυσε με συγκατάβαση την όψη της και του αποκρίθηκε με ύφος που έσταζε μέλι: «Δικιά σου είναι, κύρη μου. Αν εσύ πεις το ναι, θα κλείσουν ούλα τα στόματα. Και τι θα μπορεί να σου κάμει; Ποιο τρανό μυστικό θα μπορούσε να σε βλάψει;» ακόνισε τη ματιά της, πανέτοιμη να σκαλίσει το χθες.

«Τη φοβάμαι, κυρα-Αλεξάνδρα… της χρωστώ πολλά. Δανείστηκα ο καψερός για να μη χάσω το κτήμα. Νόμιζα πως χρωστούσα του παρέδρου, μα έσφαλα. Αυτή τον έβαλε να μου δώκει χρήματα. Μα τι σε σκοτίζω κι εσένα με τα δικά μου…» προσπάθησε να τα μπαλώσει ο Γιώργης. Αυτό του έλειπε. Να δώσει αναφορά στην κουτσομπόλα και το δικαίωμα να τον βγάλει βούκινο στα πέριξ και ακόμα μακρύτερα.

Η γυναίκα ένευσε το κεφάλι της με προσποιητή συγκατάβαση. Η διαίσθησή της δεν την ξεγελούσε. Ο Γιώρ-

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

γης έλεγε ψέματα. Ε και; Πότε τη σταμάτησε η υποκρισία; Είχε και λόγου της μπόλικη από δαύτη μέσα στην ψυχή της.

«Ναι, κάτι πήρε το αυτί μου. Το 'λεγα πως η Αιμιλία Αυγερινού δεν επέστρεψε για καλό. Αλλά άσε εμένα την καψερή, κυρ-Γιώργη μου. Εσύ μόνο γνωρίζεις τι μπελά κουβαλάς στην καμπούρα σου, μα άκου με καλά και δε θα χάσεις. Το παρελθόν δεν ξεγράφει. Το μέλλον όμως, αφέντη μου, είναι στα χέρια σου!» αποκρίθηκε η Αλεξάνδρα και η κερκόπορτα άνοιξε πανηγυρικά, τα λόγια της καρφώθηκαν στον λογισμό του.

Ο άντρας απέφυγε το βλέμμα της. Τα λόγια της γυναίκας τον είχαν κάνει να αναθαρρήσει. Σκέφτηκε τη θυγατέρα του. Σκέφτηκε τα χρέη του. Σκέφτηκε το μυστικό του. Όταν ξέρεις τα μυστικά των άλλων, έχεις εξουσία πάνω τους και η αρχόντισσα τον εξουσίαζε για τα καλά.

«Δε λέω, καλή η φήμη που έχει ο Νικολής, μα περνάει κοντά δεκαπέντε χρόνια τη θυγατέρα μου», έριξε και το τελευταίο του χαρτί για να ξεγελάσει τα μελλούμενα.

«Ο χρόνος είναι άνθρακας, κυρ-Γιώργη. Καίγεται γρήγορα και σου μένει η στάχτη. Τι θες να δώκεις στην Ευρυδίκη; Κάνα νεαρό φτωχό χαραμοφάη; Δέξου τον εσύ για γαμπρό και θα ιδείς. Θα φροντίσει αυτός για τα χρέη. Εσύ θα ρεφάρεις και ούτε γάτα ούτε ζημιά! Όσο για την αρχόντισσα, θα τα βρει όλα τελειωμένα. Θέλει δε θέλει, θα κάτσει στ' αυγά της! Τι άλλο μπορεί να γυρεύει από σένα, εξόν από τους παράδες της;» ρώτησε δήθεν αθώα.

Λύγισαν ντημένοι οι ώμοι του Γιώργη, καθώς ο φόβος μάγκωσε την καρδιά του. Αν είχε φανεί συνετός όταν έπρεπε, όλα θα ήταν αλλιώς. «Μακάρι να έχεις δίκιο, κυρα-Αλεξάνδρα». Υπόκωφο το βογκητό βρήκε διέξοδο στα

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

στήθια του και κατέληξε ηττημένος: «Ας γίνει αυτός ο γάμος και ας μας κρίνει ο Θεός, αν κάμουμε λάθος!»

Σκιάχτηκε η καρδιά του κοριτσιού πίσω από τη χαραμάδα της πόρτας σαν άκουσε τα τελευταία λόγια του κύρη της και η παγωμάρα τη σφιχταγκάλιασε. Έμπηξε τα νύχια στη σάρκα της παλάμης της, έκανε δυο βήματα πίσω και περίμενε.

Η συρταρωτή πόρτα άνοιξε τρίζοντας. Η φιγούρα του πατέρα της πρόβαλε σκοτεινή. Βάδισε με γυρτούς τους ώμους. Τα μούτρα του κατακόκκινα και πρησμένα, πάλεψαν να κρύψουν το ζόρι τους. Τα μάτια του Γιώργη επιχείρησαν να χαμογελάσουν, αλλά δεν τα κατάφεραν. Από τα χείλη του ακούστηκε με σοβαρή φωνή η ετυμηγορία:

«Οι ώρες οι καλές! Παντρεύεσαι τον Νικολή Θαλασσινό!»

Η καρδιά της Ευρυδίκης μετανάστευσε στο λαρύγγι της και μια ασήκωτη ταφόπλακα έπεσε πάνω στην ψυχή της. *Άδικα πήγε η στάμνα! Στο κεφάλι έπρεπε να του τη φέρω και να τον αφήκω στον τόπο, τον μπογάρα* που με θέλει για γυναίκα του!!*

«Να μας ζήσουν, κύρη μου!» πετάχτηκε με ύφος νικήτριας η κυρα-Αλεξάνδρα. «Να με συγχωράτε τώρα...» ψιθύρισε κάνοντας μια μικρή υπόκλιση και με βιάση άφησε το σπίτι του Γιώργη. Καθώς ροβόλαγε για το σπίτι της κυρα-Καλλιόπης, η χαρά της δεν την άφηνε να κρυφτεί κι έπιασε σκοπό χαρωπό: «Σήμερα γάμος γίνεται…»

«Πατέρα…» τόλμησε να ψελλίσει η νεαρή κοπελούδα σαν έμειναν μόνοι. Τα μάγουλά της κοκκίνησαν σαν παπαρούνες που φύτρωσαν κάτω από τον Σταυρό του

* Ειρωνικά ο κοντός.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Χριστού. Με το αίμα Του βάφτηκαν τα όνειρά της. Αλλιώς φανταζόταν τη ζωή της… Ήθελε να δει τον κόσμο, να ζήσει, ν' αγαπήσει και ν' αγαπηθεί. Τα όνειρά της τσαλακώθηκαν και οι επιθυμίες θάφτηκαν κάτω από την προσταγή του πατέρα.

Η καμπάνα ήχησε χαρμόσυνα στις δεκαεφτά Αυγούστου του 1931. Στα δεκαπέντε της πήγε νύφη στην εκκλησιά. Το ζευγάρι στάθηκε ενώπιον του Θεού και ο ιερέας διάβασε με ευλάβεια το Ευαγγέλιο, σε μια εκκλησιά ασφυκτικά γεμάτη και με ζέστη πολλή, που όμως δεν εμπόδισε το ποίμνιο να παρακολουθήσει με κατάνυξη μα και με ενδιαφέρον την ένωση του ζευγαριού.

Οι γλώσσες του κόσμου διψασμένες για το ύδωρ της φλυαρίας καραδοκούσαν. Ο παπάς έψαλε «η δε γυνή να φοβείται τον άνδρα…» Η Ευρυδίκη ορμηνευμένη από τις φίλες της κάρφωσε με δύναμη το τακούνι από το λευκό γοβάκι της στο δερμάτινο καλογυαλισμένο παπούτσι του γαμπρού. Ο κόσμος φάνηκε να το διασκεδάζει, όχι όμως κι ο Νικολής που έγινε πιο κόκκινος κι από το κρασί του μυστηρίου.

«Βάι, βάι…» ψέλλισε η πεθερά της που είδε το κακό να γυρεύει χαραμάδες για να εισβάλει στην εκκλησιά. Έσκυψε φοβισμένη και με το λευκό μαντίλι της σκούπισε το παπούτσι του γιου της.

Η νύφη δάγκωσε τα χείλη της. Γοργός τρανταγμός διαπέρασε το είναι της. Κείνη την ώρα ο χρόνος σκόνταψε και στην εκκλησιά εισέβαλε σαν ξαφνικός αγέρας η μορφή μιας γυναίκας ντυμένη στα μαύρα. Οι καλεσμένοι έψαξαν να δουν τα μάτια της. Κατάματα θέλεις να κοιτάξεις το καλό και το κακό όταν απότομα σε ανταμώνει. Απογοήτευση τους κυρίευσε. Το πρόσωπό της ήταν κα-

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

λά προφυλαγμένο από το μαύρο δικτυωτό βέλο του καπέλου της.

Ψίθυροι μαζεύτηκαν πολλοί κάτω από τον μπρούντζινο πολυέλαιο. Ενώθηκαν. Το σούσουρο που όλο και δυνάμωνε σαν τη βοή της θάλασσας κάλυψε τα λόγια του παπά.

«Η αρχόντισσα… ναι, είναι η καταραμένη… η τρελή… ο Σατανάς!»

«Μα είναι δυνατόν;»

«Ζει!!»

«Το τρελοκόριτσο γέρασε και φοράει και μαύρα…»

Τα καυστικά σχόλια έκοβαν ανενόχλητα βόλτες ανάμεσα στα αναμμένα καντήλια. Απηυδισμένος ο ιερέας απείλησε να σταματήσει το μυστήριο υψώνοντας απειλητικά την αγιαστούρα του. Το ποίμνιο υπάκουσε απρόθυμα και καθείς μαζεύτηκε στη γωνιά και στην καρέκλα του.

Λίγο πριν το «Πάτερ ημών», τα βαριά βήματα της άγνωστης γυναίκας σφυροκόπησαν το ξύλινο δάπεδο της εκκλησιάς. Η μαυροντυμένη φιγούρα προχώρησε προς την έξοδο. Στους καλεσμένους επικράτησε αναταραχή. Όλοι στραβολαίμιασαν και γούρλωσαν τα μάτια τους σαν είδαν να ανοίγει την πόρτα του διθέσιου κόκκινου καμπριολέ αυτοκινήτου της. Η μηχανή βρυχήθηκε, οι ρόδες σπίνιαραν πάνω στον χωματένιο δρόμο κι ένα σύννεφο σκόνης κάλυψε την είσοδο του ναού.

Λόγια και εικασίες γέννησαν καινούριες ιστορίες. Ο κοσμάκης μπορεί να μην είχε να φάει, αλλά θα είχε πολλά να πει.

Ο παπα-Διονύσης αγκάλιασε το Ευαγγέλιο και έκανε τον σταυρό του.

«Χριστιανοί μου, άμετε στην ευχή της Παναγιάς», είπε και σχόλασε τον γάμο κακήν κακώς.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Γάμος δίχως γλέντι, βουλή χωρίς λεβέντη, έλεγαν στον τόπο τους. Κι έγινε τρικούβερτο το γλέντι στην αυλή του Νικολή. Κόσμος πολύς μαζεύτηκε. Τα τραπέζια στρωμένα με χίλια καλούδια έφταναν ως την άκρη του δρόμου. Το φεγγάρι του Αυγούστου βιαστικό σκαρφάλωσε στον ουρανό. Φόρεσε το φως για στέμμα και ανακηρύχτηκε περίτρανα ο βασιλιάς της νυχτιάς. Νταούλια και ζουρνάδες βάραγαν σαν να μην υπήρχε άλλο βράδυ για τους ζωντανούς. Γονάτισαν οι οργανοπαίχτες και οι χορευτές με πρόσωπα στραμμένα στον ξάστερο ουρανό ύψωσαν τα χέρια σε μια απόκρυφη μυσταγωγία. Η ζωή πάλευε με τη βεβαιότητα του θανάτου σ' ένα ακρόαμα έκστασης. Γέλια και πιοτό, φαΐ και χορός μασκάρεψαν τη φτώχεια τους.

Η καρδιά του Νικολή χτυπούσε άναρχα. Το δεξί του πόδι δούλευε σαν ελαττωματικό κομπρεσέρ. Ο ιδρώτας κυλούσε ποτάμι ανάμεσα στα σκέλια του. Ανυπομονούσε ν' αρπάξει το κρινένιο χέρι της Ευρυδίκης και να χαθεί στο κορμί της. Ωστόσο, παρέμεινε στο κάθισμά του ανέκφραστος και αγέλαστος. Παρακολουθούσε με άδεια ψυχή τους άλλους να πίνουν και να χορεύουν. Στο πλάι του η νεαρή κοπέλα έτρεμε σαν το ψάρι και κοιτούσε επίμονα το γοβάκι της. Κείνο που τόλμησε να πατήσει τον εγωισμό του άντρα.

Όταν πια η νύχτα κόντευε να ξεψυχήσει, ο γαμπρός μ' ένα ξερό «πάμε» την έπιασε από τη μέση και την τράβηξε πάνω του. Με σβελτάδα τη γράπωσε στην αγκαλιά του και την ανέβασε στα σκαλοπάτια ως τον πάνω όροφο. Τα άκρα του μπορεί να ήταν κοντά, μα έκρυβαν τεράστια δύναμη και με μια ανάσα έφτασαν στην κάμαρή τους.

Ο Νικολής πήγε να κλοτσήσει την πόρτα στο κατώ-

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

φλι του σπιτιού του, μα πριν προλάβει να το κάνει, η εξώθυρα άνοιξε και στο κατώφλι της φάνηκε η κυρα-Καλλιόπη. Στα χέρια της βαστούσε γλυκό τριαντάφυλλο και γλύκανε το στόμα πρώτα της νύφης της και μετά του γιου της. Φίλησε σταυρωτά την Ευρυδίκη και με αυστηρή ματιά κατακεραύνωσε τον γιο της. Τελευταίο άφησε ένα βροντερό «να μου ζήσετε σαν τα ψηλά βουνά» και τους άφησε μονάχους.

Ο Νικολής με βιάση την απίθωσε στη νυφική πα-στάδα* στολισμένη με τα δαντελοπλεγμένα ασπρόρουχα της μάνας του. Η κοπέλα έκανε να τον αγκαλιάσει, αλλά ο άντρας την έσπρωξε μακριά του. Δε γνώριζαν τα χέρια του από χάδια και τρυφεράδες. Ο πόθος γυάλισε στο βλέμμα του. Τα σκέλια του αποζητούσαν με λαχτάρα να ξεθυμάνουν την κάψα τους.

Η Ευρυδίκη ξάπλωσε στην άκρη του κρεβατιού σαν έμβρυο που ήθελε να ξαναχωθεί στη μήτρα της μάνας της. Περίμενε με την καρδιά της να τρέμει. Ο γαμπρός άνοιξε την μπαλκονόπορτα και βγήκε στο ξύλινο μπαλκόνι. Ακούμπησε στην κουπαστή ανάμεσα στους βασιλικούς και προσπάθησε να ηρεμήσει την ανάσα του. Η φλόγα του φεγγαριού κόντευε να σβήσει κι ένα γλυκό κόκκινο φως πρόβαλε από την ανατολή. Έκοψε ένα κλωνάρι από τη γλάστρα. Το έφερε στα ρουθούνια του για ένα σύντομο λεπτό και μετά το έλιωσε στη χούφτα του. Με δύναμη το πέταξε μακριά. Ήταν έτοιμος.

Το πρωινό αγιάζι εισέβαλε στην κάμαρα μαζί με τον άντρα. Γυμνώθηκε από τα ρούχα του πετώντας τα σα λυσασμένος. Η γυναίκα τον είδε μέσα στο θολό φως να την

* Νυφικό κρεβάτι.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

πλησιάζει. Τον ένιωσε πάνω της. Μέσα της. Με άγαρμπες κινήσεις ζουλούσε τα στήθια της. Τα ζωώδη ένστικτα γράπωσαν τα πνία των πράξεών του και λεπλάτησαν το κορμί της. Η Ευρυδίκη έσφιξε τα δόντια. Πάλεψε να το αντέξει. Μα ο πόνος την πρόδωσε. Κι έκλαψε.

Στιγμές αργότερα ο Νικολής έπεσε ξέπνοος πάνω της αφήνοντας ένα βραχνό βογκητό, αυτό του νικητή. Η ερωτική πράξη είχε ολοκληρωθεί. Έκανε να φιλήσει το πρόσωπό της. Ένιωσε την αλμύρα από τα δάκρυά της να τσούζουν τη γλώσσα του. Τραβήχτηκε απορημένος. Και τότε είδε τα μάτια της να τρέχουν σαν βρύσες. Τη μίσησε και την πόθησε ξανά. Άπλωσε το χέρι του. Η Ευρυδίκη του γύρισε την πλάτη και, αγκαλιάζοντας τα πόδια της, κούρνιασε σαν έμβρυο στην άκρη του κρεβατιού. Το κορμί της μπορεί να είχε αναγκαστεί να τον δεχτεί, μα η ψυχή της τον είχε απορρίψει. Θυμός απύθμενος τον κυρίευσε και τον φυλάκισε στη σκοτεινή σπηλιά του εγωισμού του.

Ο έγγαμος βίος τους είχε ξεκινήσει. Μα η σχέση τους είχε τελειώσει. Ήταν δυο ξένοι. Και θα παρέμεναν έτσι.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

ΤΟ ΜΕΡΤΙΚΟ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Μπορεί να μην ήταν αυτό το όνομά του, μα όσα ψέλλισαν τα χείλη του ήταν αληθινά...

Σε ένα προσφυγικό ψαροχώρι γεννήθηκε ο Κωσταντής. Χάδι μάνας δεν γνώρισε ποτέ του, οι άγγελοι την πήραν κοντά τους μόλις άκουσαν το κλάμα του, για να του μάθουν από το ξεκίνημα τι πάει να πει ζωή... Μεγάλωσε στα δύσκολα χρόνια του πολέμου. Κατοχή τα είχαν ονομάσει, μα ίσως θα έπρεπε να τα πουν σκοτάδι τρομακτικό. Πείνα αβάσταχτη έβρισκε τους ανθρώπους που κούρνιαζαν αδύναμα σε μια άκρη του δρόμου περιμένοντας να τους λυτρώσει ο θάνατος. Την ψυχή του στιγμάτισαν τα μάτια των νεκρών που μπροστά του έχασαν σε μια στιγμή τη λάμψη τους... Και τότε κατάλαβε ότι έπρεπε να φύγει, να ζήσει τη ζωή του στ' άκρα για να σωθεί.

Δεκαετία του '60. Στα καλντερίμια της ζωής ξεκινά η Οδύσσεια της ψυχής του. Μετανάστης στη Βαυαρία. Ανθρακωρύχος στη Λιέγη. Τα χρόνια της αθωότητας έχουν χαθεί. Αντρώνεται. Στύβει τον πόνο και τον μετουσιώνει σε δίψα για ζωή. Με τσέπη αδειανή και με πυξίδα το άγνωστο φτάνει στο Παρίσι. Αναζητά τον έρωτα... μα βρίσκει την αγάπη και τη γυναίκα που θα του στιγματίσει τη ζωή. Χάνεται στα μάτια της, στο βελουδένιο κορμί της, όμως το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να κλέψει στιγμές από τη ζωή της. Όμηρος της ανεκπλήρωτης αγάπης, βρίσκει καταφύγιο στη θάλασσα. Για το κυνήγι τού ενός και μοναδικού ονείρου θα ρισκάρει τα πάντα. Άραγε, η αγάπη μπορεί να νικήσει τον εγωισμό του;

Στο σεργιάνι της ζωής του Κωσταντή χορεύουν πραγματικοί ήρωες, κρυμμένοι πίσω από ψεύτικα ονόματα που εμείς επιλέξαμε να τους δώσουμε, για να μην πληγωθούν ξανά. Κάποιοι από αυτούς έχουν φύγει από καιρό μακριά μας και κάποιοι άλλοι είναι ακόμα κοντά μας και διεκδικούν το μερτικό τους.

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΞΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0027
ISBN 978-618-5240-09-7
9 786185 240097